

Lajos-forrásnál felavatták Tamási Áron emléktábláját

Tegnap a Lajos-forrasi Ság- vári Endre Turistaházban találkoztak a Szentendre Barátai Köre tagjai, hogy a szentendrei nyár programja keretében elhelyezzék a házon Tamási Áron emléktábláját. E házban születtek a magyar irodalom halhatatlan regényeinek — a Hazai tükörnek, a Szirom és bolynak — részletei, amelyek megörökítik az író vonzódását e történelmi tájhoz.

Az emléktáblát, melynek szövege: „Tamási Áron emlékére, Szentendre Barátai Köre” — Haness László, a városi tanács művelődési osztályának vezetője, a baráti kör titkára helyezte el és emlékezett meg az íróról:

— Egy intézmény, vagy egy szervezet akkor kezd gyökeret eresztene a társadalom életében, ha szokásai, hagyományai alakulnak ki. A mi szervezetünk, egyesületünk még fiatal, de célja a hagyomány ápolása, hagyomány teremtése. Valamennyien emlékszünk áprilisi fórumunkra, amelyen szerényen és őszinte szeretettel hangzott el a kezdeményezés: helyezzünk el itt emléktáblát Tamási Áron tiszteletére. A szót — tett követte. És most kegyelettel és tisztelettel állunk ezen a helyen, ahol az író gyakran pihent és alkotott. Egyik kedves tartózkodási helye volt a város e szép környezete. Talán a szülőföldre emlékeztető táj vonzotta ide, talán a csend, a nyugalom, az alkotás és pihenés örök ellentéte és ihlető forrása egyben.

— Büszkék vagyunk arra, hogy képzőművészetéről és képzőművészeti hagyományairól híres városunk irodalmi hagyományokat is vallhat magáénak.

A beszédet követően Papp János színművész, a Madách Színház tagja Tamási Áron műveiből, az Ábel Amerikában című regényéből és a Hullámozó vőlegény című színművéből adott elő részleteket. Ezután Kisházi Iván György nyugdíjas, a turistaház volt gondnoka, a baráti kör alapító tagja emlékezett meg meghatott szavakkal a jeles íróról, a barátság, a személyes rokonszenv jogán.

E kegyeletes ünnepi megemlékezés után a résztvevők a megyei művelődési központ könyvtárklubjában folytatták tanácskozásukat, ahol a városban és környékén élő írók vallottak kötődésükről a városhoz, örök szerelmükről; Szentendréről. A megjelent írók — Szakonyi Károly, Szeberényi Lehel, Fábíán Zoltán — elmondották: elsősorban a táj, a környezet volt számukra a vonzó, amikor letelepedtek itt a Dunakanyarban. Az itt élő emberekkel a kapcsolatuk ma már nem felületes, hanem mély sorsközösség, melyet vállalni kötelesség, vallani róla pedig becsület dolga.

Acs Jenő

PMH, 1975. JÚLIUS 19., SZOMBAT